

JOHANNESBRIEF

IN DIT NUMMER O.A

Column Hannah Westerink	6
Column Roland Loos	7
Interview met Jan Nienhuis	9
Bijeenkomst contactleden.	13
Johannesweekend	13

KERKDIENTEN

2 november: Bernadette van Dijk
9 november: Gerdienke Ubels
16 november: Ruimteviering
23 november: Hannah Westerink
30 november: Hannah Westerink

TER OVERWEGING

DANKDAG

Je hebt het vást in je agenda staan, woensdag 5 november: dankdag voor gewas en arbeid.

In mijn jeugd was het een vanzelfsprekendheid; op de eerste woensdag van november was je vrij van school en vierden we dankdag. Eerlijk gezegd, zei dat mij als kind niet bijzonder veel. Maar we kregen er een dag vrij voor, en daar kon ik best dankbaar voor zijn.

Dankdag vormde (en vormt nog steeds) een koppeltje met biddag, de tweede woensdag van maart. Twee dagen in het kerkelijk jaar waarin de focus ligt op afhankelijkheid van God, de bron van al het goede. Op die dagen gingen we naar de kerk waar werd gebeden en gedankt voor het leven en werk. Voor het werk van de handen, voor de arbeid van boeren en tuinders, maar ook voor iedereen die afhankelijk was van het land. En dat gold voor ons allemaal. Het waren dagen van bewustwording; dat welvaart niet een vanzelfsprekendheid is en dat het ons ook verantwoordelijk maakt.

Uit de maat

Ik moet eerlijk zeggen dat bid- en dankdag de laatste jaren aan me voorbijgaan. Maar een tekst van Dorothee Sölle liet mij met een andere lens naar deze dagen kijken. Zij schrijft dat het ritme van de schepping verstoord is geraakt. We zijn niet meer afgestemd op het ritme van de aarde en van alles

wat op haar leeft. Integendeel, onze leefwereld kenmerkt zich door een voortdurend streven naar zekerheid; aardbeien in december, avocado's het hele jaar door in de schappen. En wie het kan betalen, vliegt naar waar het lente is. Het ritme van de aarde wordt overstemd door het ritme van de markt. We dansen uit de maat, horen het ritme van de aarde niet meer. Niet meer afgestemd op wat ons draagt. Het element van tijd, van komen en gaan, het ritme van het leven wordt opgeheven in een voortdurende beschikbaarheid. En we lijken nauwelijks nog te weten van *echte* groei, niet meer te weten van het ritme van het leven dat niet door ons gemaakt is.

Volgens Dorothee Sölle hebben we een nieuwe spiritualiteit nodig die het ritme van het leven kent en accepteert. Om het ritme te herkennen en ons erop af te stemmen. Want het was er al voor ons en zal er zijn na ons. Wanneer we dan zeggen: "ik geloof in God de Schepper", dan is dat volgens haar geen verklaring of analyse van de wereld. Veel meer is het een liefdesverklaring; een liefdesverklaring op dit ritme van het leven. Een liefdesverklaring die we kunnen voelen, waaraan we kunnen lijden, maar die we ook kunnen loven.

Een cultuur van verspilling

Wanneer we dat ritme verliezen, verliezen we ook de waarde van de dingen. Neem voedsel: het is maar al te vaak een vanzelfsprekende overvloed. We kopen, we potten op, we gooien weg. Paus Franciscus sprak duidelijke taal: *"De 'cultuur van verspilling' wordt een algemene mentaliteit die iedereen besmet. Het heeft ons ook ongevoelig gemaakt voor het verspillen en weggooien van overvloedig voedsel, wat bijzonder verwerpelijk is wanneer in alle delen van de wereld talloze mensen en gezinnen honger lijden en ondervoed zijn. Er was een tijd dat onze grootouders heel voorzichtig waren met het weggooien van etensresten. Het consumentisme heeft ons ertoe gebracht gewend te raken aan overdaad en aan de dagelijkse verspilling van voedsel, waarvan we de waarde niet meer correct kunnen inschatten. Laten we echter goed onthouden dat wanneer voedsel wordt weggegooid, het is alsof het van de tafel van de armen, van de hongerigen, wordt gestolen."*

Heldere taal. Zijn we ons nog bewust van de waarde van ons voedsel? Dankdag kan een oefening zijn om dat opnieuw te leren zien. Waar komt je eten vandaan? Welke arbeid, welke handen zitten erin? Welk ritme ligt er onder de geur van brood, onder de appel die je van de fruitschaal pakt?

Liefdesverklaring

Misschien waren die vrije dagen zo gek nog niet. Een dag in het jaar waarop de agenda niet leidend is, maar het ritme van de schepping. Een dag waarop we leren kijken naar wat ons gegeven wordt, in plaats van te grijpen naar wat we willen. Het vraagt om rust, om aandacht, en die is er niet vanzelf. Dankdag en biddag zijn kleine oefeningen daarin.

Als ik eerlijk ben, denk ik dat we die oefeningen harder nodig hebben dan ooit. We zijn druk, altijd onderweg, altijd beschikbaar. Maar dankbaarheid vraagt om aandacht. En aandacht vraagt om stilte, om

vertraging. Misschien is dát wat dankdag uiteindelijk kan zijn: een liefdesverklaring aan het leven zelf. Aan het leven dat ons gegeven wordt.

Voor het eerst sinds jaren staat dankdag weer in mijn agenda. Dit keer niet om naar de kerk te gaan, maar naar de Eemlandhoeve.

Daar staat die dag Elsa Eikema, zij begon een aantal jaar geleden met 'De Akker van Brood en Wijn'; vreugdevolle landbouw voor een heilig ritueel. Met dit initiatief wil ze brood en wijn leveren voor

avondmaals- en eucharistieviering. De gewassen worden met aandacht en liefde geteeld; ze groeien en dragen vrucht op een akker waar volop leven en vreugde is. In een interview vertelt ze het volgende: *"Zit die dankbaarheid nog ergens in wat er op ons bord ligt en wat onze beker vult? Of zijn we te ver verwijderd geraakt van het wonder, het geschenk, dat leven heet?"* <https://www.akkervanbroodenwijn.nl>

Misschien is het dus nog niet zo'n gek idee om woensdag 5 november weer even in je agenda te zetten. Niet om te moeten, maar om te mogen. Om even stil te staan. Dankbaarheid te oefenen.

Hannah Westerink

Dit artikel is ook (groten)deels te lezen in het novembernummer van AdRem.

DIACONIE

COLLECTEDOEL IN NOVEMBER: SHELTERSUIT FOUNDATION

Het wordt weer kouder en de diaconie gaat in november collecteren voor "sheltersuits". Dat zijn een soort tentslaapzakken voor mensen die op straat moeten leven. Misschien weet u nog dat we daarvoor ook in 2019 geïncollecteerd hebben en dat u toen zelfs uw slaapzakken kon inleveren voor up-cycling tot sheltersuit. Inmiddels zijn we een paar jaar verder maar sheltersuits worden nog steeds gemaakt en ter beschikking gesteld aan mensen die dakloos zijn. Dat kan hier in Nederland zijn, maar ook elders, bv. voor vluchtelingen onderweg of als noodhulp bij een natuurramp.

De Sheltersuit Foundation zet zich in om de kloof te overbruggen tussen mensen die hulp nodig hebben en mensen die bereid zijn hen te helpen. Vanuit de visie dat iedereen slechts tijdelijk dakloos is en recht heeft op waardigheid en toegang tot onderdak.

De producten, gemaakt van geupcycled materialen in zogenoemde sociale naaiateliers, bieden onmiddellijke bescherming en zijn een noodoplossing. Een eerste stap voor de dakloze op weg naar een betere toekomst. En de naaiateliers zijn 'sociaal' omdat ze mensen met afstand tot de arbeidsmarkt een werkplek bieden. Daar zitten bijvoorbeeld vluchtelingen bij, die kleermaker zijn geweest in hun land van herkomst.

We gaan nu niet weer zelf slaapzakken inzamelen, dat gebeurt inmiddels op een andere manier. Er is een samenwerking met festivalorganisatoren om na afloop van een festival de kapotte achtergelaten tentjes en slaapzakken in te zamelen voor het omwerken tot sheltersuit of shelterbag.

Wat maken ze precies? De **Sheltersuit** is een wind- en waterdichte jas met een optionele

slaapzakbevestiging voor directe bescherming, geschikt voor koudere klimaten en gemaakt van hoogwaardig, ademend tentdoek. Het pak wordt geleverd met een tas. De buitenkant is gemaakt van hoge kwaliteit, waterdicht tentdoek dat goed ademt. De binnenvoering bestaat uit geupcyclede slaapzakken, waardoor elke Sheltersuit uniek is. De grote capuchon beschermt het gezicht tegen regen en straatverlichting en bevat een geïntegreerde sjaal.

Voor warmere omstandigheden is de **Shelterbag** ontworpen; een draagbaar bed dat kan worden opgerold tot een tas. De Shelterbag is waterdicht, licht in gewicht, gemakkelijk te hanteren en heeft een extra compartiment voor persoonlijke spullen. Het kan geleverd worden met een slaapzak en een ingebouwd kussen en heeft ook ruimte voor een extra matras of deken. Hierdoor is het geschikt voor alle seizoenen.

Helpt u mee? U kunt uw bijdrage ook overmaken op NL11 INGB 0000131451 t.n.v. diaconie DoReJo-gemeente o.v.v. Sheltersuits.

Namens de Diaconie, Johanneke Maris

VAN DE PENNINGMEESTER

In het kader van de Vredesweek collecteerden wij de hele maand september voor het vredeswerk van PAX, de landelijke organisatie. Zij hebben €1.283,70 ontvangen. Maar op speciaal verzoek van de Ambassade voor Vrede in Amersfoort heeft de Diaconie aan hen ook €300,- gedoneerd. Voor dat bedrag kunnen zij in Amersfoort activiteiten organiseren. Wij ondersteunen dat werk met overtuiging.

Diaconie Johanneskerk
T.a.v. Roland Loos
Penningmeester Diaconie
Johanneskerk Amersfoort

Amersfoort, 6 oktober 2025

Beste leden diaconie, beste Roland,

Heel hartelijk dank voor de royale donatie van de Johanneskerk aan de Ambassade van Vrede. Het stelde ons in staat om in de Vredesweek een aantal mooie activiteiten en samenkomsten te organiseren.

We kijken terug op een intensieve week. Een week waarin geweld en polarisatie in de wereld, in Nederland, maar ook in onze eigen stad toenamen. Enerzijds voelde dat dubbel toen we de Vredesweek feestelijk opende in de St Aegtenkapel, maar er is het besef dat aandacht voor Vrede, gemarkeerd in de Vredesweek ontzettend belangrijk is. De Vredesweek ligt achter, werken aan Vrede blijft.

We werken nog aan een fotocollage en zullen die als deze klaar is toesturen.

Met hartelijke groet,

Erna van Muijden-Karssen, voorzitter
Ambassade van Vrede, Amersfoort

De Ambassade van Vrede in Amersfoort is op zoek naar enthousiaste vrijwilligers die kunnen ondersteunen bij het vredeswerk in Amersfoort. Aanmelden kan bij mevrouw Erna van Muijden-Karssen; 0639766265 / erna@vanmuiden.nl

Roland Loos

THE OLIVE BRANCH

Met elkaar zijn we bijzonder betrokken bij the Olive Branch for Children <https://www.theolivebranchforchildren.org/> Kortweg TOBFC. U weet wel.... Op verschillende momenten hebben we de collecte voor hen bestemd. Ons gemeentelid Karin van Dijk is erg actief voor TOBFC, ook in Tanzania zelf. Op dit moment heeft de Diaconie €1.250,- klaarstaan om te doneren. Jullie hebben daar zondag 28 september nog aan bijgedragen door na de dienst jam te kopen bij Einar Folmer. Dat heeft €190,- opgebracht! Dank daarvoor allen!

Dank en groet!
Roland Loos

GEMEENTENIEUWS

BESTUURLIJKE ZAKEN

In de kerkenraad bespraken we hoe we de ledenvertoevingen op 26 oktober willen aanpakken. We hopen alle leden en vrienden tijd en ruimte te geven om alles te zeggen wat ze vinden over hun eigen denominatie en over ons nieuwe reglement. In de volgende Johannesbrief lezen jullie een verslag hierover.

Verder hadden we het over Café Veerkracht. Dit ligt eigenlijk sinds het vroege voorjaar stil. Dat komt omdat er geen belangstelling was voor de activiteiten die we met de interim-coördinator begin dit jaar hadden georganiseerd. Onze predikant is nu doende nieuwe activiteiten te bedenken en te organiseren. Om te beginnen is ze bezig meer draagvlak en een nieuw team te krijgen. Dat vinden we echt essentieel voor het slagen van het project. De stadsdominee Marleen Kool en de predikant van de Fonteinkerk Anna Walsma denken mee. We vinden dat het beter is meer laagdrempelig te beginnen. Dus dat mensen zich niet hoeven op te geven en geen toegang hoeven te betalen. Een model dat van onderaf groeit lijkt ons beter. We houden jullie op de hoogte!

Dan is de kerkenraad bezig met een nieuwe website. Is de huidige website niet goed dan? Jawel, hij is met veel deskundigheid en aandacht gemaakt en onderhouden. Maar dingen als een website moet je zo nu en dan grondig aanpakken, en de makkelijkste manier is dan om een nieuwe te maken.

We willen graag een website die een frisse en actuele indruk maakt, en die zo min mogelijk hoeft te worden aangepast. Want weinig dingen zijn zo vervelend als een website die achterhaalde informatie geeft. Een website is het eerste waarnaar mensen op zoek gaan die meer willen weten over de Johanneskerk. Een groepje is hier nu mee doende. Het zal nog wel even duren voordat we jullie de nieuwe site kunnen laten zien. Er komen nieuwe teksten en nieuwe foto's op. We hebben een professionele websitebouwer ingeschakeld.

Op 12 oktober waren er allerlei Europese Doopsgezinden in de dienst. Zij vergaderden in Amersfoort om de Europese conferentie in 2026 voor te bereiden die ook in Amersfoort is. Na de dienst verzamelden we spullen voor Oekraïne die een Oekraïense predikant mee naar huis nam. Iedereen die wat heeft ingeleverd, bedankt!

De kerkenraad, en dan voor al Arriën Kruyt en oud-kerkenraadslid Jan Nienhuis zijn druk met het beoordelen van offertes voor groot onderhoud. We hebben het dan over een nieuw dak, zonnepanelen, kit- en schilderwerk en ander onderhoudswerk. Een hele klus!

Zie verder in de Johannesbrief een bericht voor een bijeenkomst met contactleden op 10 november. En zie daar ook een bericht over het Johannesweekend op 24 en 25 januari.

Laura van Rossum du Chattel, secretaris

Wil je iets zeggen of vragen over het werk van de kerkenraad? Bel, mail of app dan even:

secretaris@johanneskerk.nl of 06 1587 5667.

COLUMN: LATEN VERRASSEN

Afgelopen zaterdag was het M25-project; een middag waarin jongeren werden uitgenodigd om iets te betekenen voor een ander*. M25 verwijst naar Mattheüs 25, waar vanuit we worden opgeroepen om te zien naar onze stadsgenoten en dienstbaar te zijn. Juist daarin komt Jezus ons tegemoet.

Samen met twee van 'onze' tieners deed ik mee aan deze middag. En samen met nog een ander groepje gingen we naar Hart van Vathorst; een plek waar twee zorginstellingen, een kerk, een kindercentrum en een restaurant samen onder één dak zitten. Hier wonen mensen met dementie, niet-aangeboren hersenletsel en een verstandelijke beperking. Wij gingen deze middag spelletjes spelen met jongeren van onze eigen leeftijd, maar met een ander leven en toekomstperspectief. Iemand die is zoals jij en tegelijkertijd ook anders. Zoals ieder mens eigenlijk. Een mens met behoefte aan ontmoeting, plezier, gezien worden. Na twee uur spelletjes spelen (er werd enthousiast gesjoeld), gingen we weer terug naar de Johanneskerk. In de korte viering die volgde deelden de groepjes wat ze hadden gedaan. Van onkruid wieden tot kopjes koffie uitdelen tot tuinhuisjes slopen. Er werd nog even benadrukt hoe mooi en goed het was dat we dit hadden gedaan. Daarop fluisterde Luca verbaasd 'maar eigenlijk is het toch heel normaal om iets voor een ander te doen?' Fair point.

Vier minuten

Een vlinder spartelde tegen het raam, zocht door de ruit een weg naar buiten. Ik vouwde mijn handen voorzichtig om hem heen en ving wat niet te vangen

leek. Ik liep naar de tuin en deed mijn handen open van ga! Hij bleef zitten op mijn vinger, klapte zijn vleugels open en weer dicht, open en dicht en tijd

ging voorbij. Kostbare tijd in een vlinderleven. Na vier minuten zei ik zacht: moet jij niet eens gaan? Toen vloog de vlinder de lucht in en verdween.

In het grote boek der levende natuur heb ik gezocht wat voor zeldzame vlinder het was. Een dagpauwoog. Die komen veel voor, behalve de Dagpauwoogopmijnhand.

Dat is een van de allerzeldzaamste soorten op aarde. In het korte leven van één ervan ben ik even, nee, lang, heel lang een veilig huis geweest.

Ted van Lieshout – vier minuten

Georganiseerd door het netwerk Jeugd en Kerk, Sociale Gasten, de diaconaal opbouwerker en alle kerken uit Amersfoort. Sociale Gasten is een sociaal jongeren-netwerk in Amersfoort. "Wij zijn de schakel tussen de mensen die hulp nodig hebben en de vrijwillige jongere die hulp wil bieden. Naast dat we die schakel zijn, creëren we ook een veilige omgeving waar jongeren uit hun comfortzone durven stappen."

Hannah Westerink

COLUMN: FOTOBOEKEN

Daar staan ze dan. In de hal. In dozen en plastic tassen. Ziet eruit of ze zo dadelijk met het grofvuil meegaan. Geen mens wil dit lang bij de voordeur zien staan toch?

Maar het is wel mijn leven tot pakweg 25 jaar. Want het zijn de fotoboeken die mijn ouders zo zorgvuldig samenstelden. In dikke boeken met knisperende tussenbladen. Foto's die er soms uit dwarrelen omdat de lijm van de fotohoekjes het opgegeven heeft. Kent u die nog? Fotohoekjes op een rol in een doosje? Eerst priegelde je de hoekjes aan de foto en daarna deed je de ultieme poging om je foto recht in het boek te plakken. Of juist heel hip scheef. Daarna de tekst erbij, met een pen die niet vlekte. Bonnetjes, zakjes, folders en kaarten met Velpon opgeplakt maakte het geheel bekijzenswaardig. Zo zien de fotoboeken van mijn ouders eruit. Maar niemand heeft er veel in gekeken. Het leven was altijd al druk. Het verleden speelt zijn rol maar de plaatjes met lachende jonge gezinsleden, vrienden, familie en een enkele keer een collega voelen licht ongemakkelijk. Achter een uitbundige pose steekt een diepe depressie, zo weet ik nu. Gespeelde boosheid hoorde ik achteraf. Oprechte paniek in een pijnlijke situatie onverwacht afgedrukt. Uitgeschreeuwde vrolijkheid in een achtbaan, meegenomen uit het fotostalletje bij de uitgang. Nietszeggende kerstdiners met gezichten die thuis willen zijn.

En nu staan de fotoboeken in mijn hal. Mijn lieve ouders zijn weer bij elkaar, ergens. De fotoboeken van hun levens met gezin zijn, na de ontruiming (naar woord eigenlijk), tijdelijk op een zolder terechtgekomen, maar dat ging niet langer.

Het zijn er veel. De foto bij deze woorden laat nog maar een deel zien. Vernietigen? Iemand suggereerde dat. Onmogelijk. Het zou zijn of ik de gedachtenis aan mijn ouders en mijn jeugd zelf doorknip. Dat is ook de reden dat de boeken nu in mijn hal staan en niet bij iemand anders. Ik zit op een krukje en pak een

boek in het besef dat er nu tenminste een uur voorbij zal gaan, omdat ik mijmerend de periode die het boek beslaat door mijn hoofd laat wervelen. Kijk hier een foto van mij op vakantie aan een warm strand. Mijn blik op de lens als een konijn dat door koplampen verblind wordt, nog onwetend van wat zal komen.

Ik denk nu aan een gebed tot mijn broeder Jezus: *“Heer wilt u mij alstublieft dragen op het pad dat u al kent en gelopen hebt?”*.

Ik weet ineens weer waarom ik fotoboeken (ook die van mijn eigen gezin) niet veel opensla. Mijn inborst is melancholisch en nostalgisch aangelegd. Ik hang naar het verleden en daarbij is het glas vaker (half?) leeg dan vol. Dat is ook de reden dat ik op mijn 68^e nog een leergang Geschiedenis doe. Vroeger was niet alles beter, duidelijk. Het brein is erop ingericht om narigheid door de tijd heen

te verzachten. Of zelfs te verwijderen uit het geheugen omdat anders hele volksstammen aan de pillen gaan. Het is een kwestie van innerlijk overleg, zoals met veel dingen. Zittend op mijn krukje heb ik besloten om alle fotoboeken te laten digitaliseren. Al die dozen bij mijn entree zorgden er ondertussen voor dat mijn besluit al ergens in een agenda staat.

Heb ik straks mijn hal vol foto's op een stick staan. Ga ik ze dan vaker bekijken? Ik vermoed van niet. Maar het kan. En daar gaat het om. Herinneringen hebben af en toe illustratie nodig!

Het papieren spul zal dan toch door de versnipperaar gaan. Anders moeten mijn kinderen dat doen.

Roland Loos

ONTMOETING IN DE VREDESWEEK

Nizamettin Yilmaz is onderdeel van de Secugroep waar we in de Vredesweek mee hebben gegeten. Zij hebben onderling gesproken over onze ontmoetingen en het stuk hieronder is daar een samenvatting van, Corrie Hoekstra

Het werd als eerste al zeer gewaardeerd dat wij als moslims werden uitgenodigd voor het diner. In de wereld van vandaag is het echt belangrijk dat verschillende culturen met elkaar in contact komen, elkaar proberen te begrijpen en dit niet alleen via de media doen, maar ook fysiek elkaar ontmoeten en leren kennen.

In de toekomst zou dit niet alleen bij een diner kunnen blijven. Bijvoorbeeld samen een wandeling maken, een boottocht in het centrum van Amersfoort, of een gezamenlijk hulpactie/rommelmarkt organiseren waarbij de opbrengst wordt geschonken aan humanitaire organisaties.

Ook zouden er gezamenlijke bezoeken aan een AZC (asielzoekerscentrum) kunnen plaatsvinden, of bijeenkomsten georganiseerd worden waarbij deskundige sprekers worden uitgenodigd. Tijdens het diner zelf zouden er ook enkele spelletjes aan de tafels kunnen worden gespeeld om elkaar beter te leren kennen.

In een tijd waarin polarisatie toeneemt en mensen steeds meer van elkaar vervreemden, geloof ik dat dergelijke bijeenkomsten de spanningen in de samenleving kunnen verminderen. Door elkaar beter te leren kennen, kunnen we gezamenlijk nadenken over oplossingen voor de problemen van de wereld en deze in onze eigen omgeving toepassen. Het samenbrengen van mensen van twee verschillende religies is van groot belang voor wereldvrede en onze toekomst.

Met vriendelijke groet
Nizamettin Yilmaz

INTERVIEW MET JAN NIENHUIS

Vandaag heb ik een afspraak met Jan Nienhuis, voor velen in de Johanneskerk een bekende, maar hij is ook bescheiden als het gaat om zijn persoonlijke verhaal. Een mooie kans voor hernieuwde kennismaking.

Het verhaal begint in 1955 in Oudeschip (Groningen) waar de boerderij van het gezin Nienhuis stond. Jans grootouders en later zijn ouders hadden een gemengd bedrijf en, na de verkoop van de koeien, alleen nog een akkerbouwbedrijf. De aanleg van de Eemshaven én de aandacht voor de Waddenzee hebben er mede voor gezorgd dat de boerderij niet gesloopt is, maar uitgroeide tot een bloeiend bedrijf.

Jan (Roelof) en zijn jongere broer Roelof (Jan), beiden vernoemd naar een van de opa's, gingen naar de lagere school in Roodeschool. Altijd op de fiets en meestal met wind tegen door het open land.

De school bestond uit 2 lokalen (met elk drie klassen) en van Citotoets had nog niemand gehoord. Jans vader ging naar de school en zei: *"Jan moet naar de HBS"*. En zo gebeurde het. Mede dankzij de hulp van zijn moeder heeft Jan de HBS gehaald, na een aantal rapporten met een 4 en drie vijven lukte het hem toch om de onvoldoendes weg te werken, zijn diploma te halen, zonder te doubleren. Wel voegt hij er nu aan toe dat hij daardoor niet heeft leren leren en dat hij dat later nog moest inhalen.

Jans gezin was van moeders kant Doopsgezind en Jan voelde zich daar al jong bij thuis. Voor het overnemen van de boerderij vond zijn vader zijn oudste zoon niet technisch genoeg, en daarom kon Jan na de HBS theologie gaan studeren. Het leren van de klassieke talen bleek een te grote hindernis en de overstap naar de havo was gauw gemaakt. En daar heeft Jan geleerd om te leren en heeft dat nooit meer losgelaten. Het wonen en leven tussen studenten was niet altijd makkelijk voor de verlegen jonge student uit Oudeschip, eenzaamheid lag op de loer.

Jan kreeg eerst uitstel van militaire dienst en werd later dienstweigeraar (gewetensbezwaarde).

Tijdens de procedure deed hij MO Economie en later ging hij in Den Haag vervangende dienstplicht doen op het Ministerie van Cultuur, Recreatie en Maatschappelijk Werk (het huidige VWS).

Samen met andere dienstweigeraars kreeg hij onderdak in een hotel en hij heeft die periode gebruikt om de opleiding MO Economie met succes af te ronden en 's avonds naar theaters te gaan. Zijn liefde voor musea en cultuur is daar zeker aangewakkerd.

Jans eerste vrouw was dochter van een vrijmetselaar en op zijn 23ste werd Jan ingewijd in de vrijmetselarij. Hij noemt persoonlijke ontwikkeling en verantwoordelijkheid nemen als belangrijk, maar vooral dat zijn 'andere mening' daar een plaats kon vinden. Iedere week gaat hij naar de loge voor inspiratie en voor de waardevolle contacten.

Rond diezelfde tijd heeft Jan belijdenis gedaan in de Doopsgezinde gemeente.

Hij verwoordt kort en krachtig zijn 'ambtsopvatting', die daarbij past: *"Iedere Doopsgezinde is bevoegd tot alles en in iedere functie (ouderling, collectant) is de naam onbelangrijk"*. Hij voegt er lachend aan toe dat voor hem *"Voorgaan voor alles gaat"*.

Via Zierikzee, Culemborg, Den Haag en banen als docent Economie, leidinggevende binnen het

streekvervoer, kwam Jan in Amersfoort te wonen met Ria, zijn tweede vrouw. Ieder hebben ze twee kinderen en in totaal 5 kleinzonen.

Jan is net 70 geworden, en iedereen die hem kent weet dat hij actiever is dan ooit. Binnen het gezin heeft hij een belangrijke functie, kinderen komen met regelmaat eten. Binnen de loge zorgt hij voor het beheer en binnen de Johanneskerk doet hij met veel plezier de boekhouding, verhuur, beheer en wat zoal verder nog nodig is.

Het kerkasiel van de Oezbeekse familie Babayants in Kampen is bij de meeste mensen van de Johanneskerk bekend. Jan is blij met de betrokkenheid van kerkleden en gaat twee keer per maand met volle auto richting de Open Hof. In Kampen voelen sommige vrijwilligers ondertussen als vertrouwde bekenden.

Jan leest boeken over geschiedenis, filosofie en natuurlijk theologie. Hij doet graag mee met 'Johannes leest' en de filosofie groep. Het Mediaforum op de radio slaat hij geen dag over. De reflectie op het nieuws en de uitleg over afwegingen in de media hebben zijn interesse en houden hem scherp.

En verder gaan Ria en hij elke donderdag op stap: het Singermuseum in Laren staat hoog op het lijstje, maar ook andere musea en culturele activiteiten worden dan bezocht. Een vast rustpunt in Jans goedgevulde agenda.

Jammer dat we het hierbij moeten laten!
Dank Jan, voor je oprechte verhaal en het
inkijkje in jouw drijfveren en motieven.

Trudy Leeuwendal

KLUSSEN

Op 27 september klusten gemeenteleden in het kerkgebouw. Ze maakten de kozijnen aan de buitenkant schoon, kuisten de bestrating en verwisselden lampen. Het was gezellig.

POËZIE ALS HET TASTEN NAAR BETEKENIS

N.a.v. onze workshop over Poëzie tijdens de startzondag vat ik hier graag de inhoud van een artikel van www.nieuwwij.nl samen:

Poëzie is meer dan een kunstvorm; het is een manier van zijn, een zoektocht naar betekenis in een wereld die vaak complex en verwarrend is. In het boek *Hier stukt het hanige heilige woord* wordt poëzie gepresenteerd als een spirituele en existentiële verkenning. Dichters worden gezien als seismografen van de ziel en samenleving - zij voelen aan wat onder de oppervlakte leeft en geven woorden aan wat vaak onzegbaar blijft.

Waar gewone taal tekortschiet, biedt poëzie ruimte om te spreken. Het is een vorm van communicatie niet gericht op antwoorden. In die zin is poëzie een tasten in het duister, een open en kwetsbare benadering van het leven. Titels als '*Niet zwijgen waar woorden ontbreken*' en '*Elkaar verstaan in onze sprakeloosheid*' onderstrepen dit: poëzie is een poging om het mysterie van het bestaan te benaderen zonder het te willen bezitten.

Poëzie nodigt uit tot vertraging, tot luisteren en voelen. Ze helpt ons om stil te staan bij wat werkelijk van waarde is. In een tijd waarin snelle antwoorden en harde meningen domineren, roept poëzie op om het hoge, het heilige, en het zinvolle tastend te benaderen.

Meer info: [‘Poëzie: de wil om niet te zwijgen, waar woorden ontbreken’ - Nieuw Wij](#)

Vriendelijke groeten, Frans van den Akker
Kunstcommissie

Lees kinderen vandaag
gedichten voor
en fluister zachtjes
verzen in hun oor.

De tijd is rijp,
dus bloemlees en begin.
Niet alles wat geen nut heeft,
heeft geen zin.

Stijn De Paepe

REIS DOOR DE RUIMTE

In de Johannesbrief zal dit seizoen steeds een bijdrage staan over en vanuit de Ruimteviering. Deze tweede keer over de start van de viering en de intochtsprocessie.

Voor de dienst is er koffie en thee. De decorbouwers zijn vanaf 9.00 uur bezig met het inrichten van de ruimte. De zanggroep oefent vanaf 9.30 uur de liederen die worden gezongen in de viering. Iedereen die hieraan mee wil doen is van harte welkom. Riemer Poortstra dirigeert ons door de liederen heen en Jan Houtman en Jan Pieter de Jong begeleiden beurtelings om de maand op piano.

Na de koffie en thee beneden starten we boven met het gezamenlijk inzingen van de liederen en het doornemen van de bewegingen.

Vanaf 10.30 uur wordt het stil. De voorbereidingsgroep komt binnen met de brandende Paaskaars, de Bijbel en het voorbedenboek. Gezongen wordt (vaak) 'Ubi caritas' op de bekende wijs uit Lieder en gebeden uit Taizé. De pas, ons ooit geleerd door Andries Kobus 'de dansende dominee', is eenvoudig: een voet naar voren, de andere sluit aan met een tik op de grond en stapt dan naar voren enzovoort. Een tweede variant is de Echternach-pas of de Pelgrim-pas: driepassen voorwaarts, één achterwaarts, net zoals in het leven waarin je soms ook een pas achteruit moet doen. Wie wil kan aansluiten, desgewenst met de handen langs de zij, open naar boven. Een houding van aandacht en concentratie. Het 'Ubi caritas' wordt herhalend gezongen tot de Paaskaars op de kandelaar is gezet.

Ruimteviering

Van oudsher werd in de veertig dagen voor Pasen in plaats van 'Ubi caritas' het lied 'Alles wat over ons geschreven is' (Zingend geloven 5) gezongen en in de adventstijd 'O kom, o kom Immanuel' (gezing 125) op een herziene tekst (zie W. Barnard, verzamelde liederen, 191). Tegenwoordig kiest de voorbereidingsgroep zelf toepasselijke processielieder uit.

De intochtsprocessie: een mooi moment om ons hoofd, ons hart en onze handen te verbinden met elkaar en met de viering die voor ons ligt.

Zie ook www.ruimteviering.nl

Voor bovenstaande tekst is o.a. gebruik gemaakt van 'Voor wie niet stil kan zitten in de kerk' van Hans Blankesteijn, Gooi en Sticht/ Kok, Kampen, 2002.

ACTIVITEITEN

BIJEENKOMST CONTACTLEDEN

We vinden dat iedereen binnen de Johanneskerk 'medeverantwoordelijkheid' draagt voor elkaar. Een meer georganiseerde vorm daarvan zijn de contactleden; een schakel in het wederzijdse contact tussen de gemeente en de leden/vrienden. Om op die manier betrokken bij elkaar te zijn en te blijven. Contactleden kunnen fungeren als intermediair richting de predikant en de kerkenraad, en zij kunnen de leden en vrienden helpen met bepaalde dingen.

De kerkenraad heeft het systeem gezien en wil graag met de contactleden in gesprek gaan. Zo weten we eigenlijk niet meer goed of het systeem werkt zoals bedoeld, en is gebleken dat er een groot aantal mensen geen contactlid heeft (soms omdat ze dat niet willen, soms om een andere reden). Inmiddels hebben we met bijna al deze mensen wel contact gehad. En we hebben bij de contactleden gecheckt voor wie zij contactlid zijn.

Wij roepen daarom alle contactleden op voor een overleg met onze predikant Hannah Westerink en secretaris Laura van Rossum du Chattel, op **maandag 10 november om 14.00 uur in de kerk**.

We willen het met jullie hebben over:

- Hoe zien jullie je taak als contactlid en wat doe je in de praktijk?
- Wat zou je anders willen doen?
- Wat hebben jullie nodig om een goed contactlid te zijn?

We horen graag of je kan komen.

Er is wat lekkers bij de thee en koffie!

Hannah Westerink en Laura van Rossum du Chattel

60+ VROUWENGROEP

De groep komt weer bij elkaar op vrijdag 28 november, bij Laura van Rossum du Chattel. We bespreken dan thema's rond ouder worden met als leidraad (dit keer met name hoofdstuk 5) het boek *Ouder worden als ervaring*, van Suzanne Biewinga.

JOHANNESWEEKEND 2026

Helden beschermen...

Het thema van het Johannesweekend op 24 en 25 januari 2026 roept vragen op!

Marlies Kloppenburg (1981) uit Nijkerk ontving op 22 september jl. uit handen van locoburgemeester Micheline Paffen de bronzen heldenpenning van het Carnegie Heldenfonds. Ruim een jaar geleden redde deze heldin iemand die door een medische oorzaak te water was geraakt. Volgens de locoburgemeester 'een indrukwekkend voorbeeld van een heldendaad, moed en omzien naar elkaar in onze stad'.

Zo stellen we ons waarschijnlijk in eerste instantie een held voor. In een flits grijpt ze in en brengt het leven van een ander - mens of dier - in veiligheid. In zo'n geval lijkt het helder: de held beschermt het leven van een schepsel in nood. Maar bij andere helden moeten we al wat meer overwegen. Wie is een held voor mij? En wat beschermt die dan eigenlijk precies? Is mijn held een bekend persoon? Of is zijn heldenmoed alleen zichtbaar voor de mensen in zijn directe omgeving? Is haar duidelijke stem voor iedereen verstaanbaar of krijgt zij nauwelijks aandacht hoe heldhaftig haar gedrag ook is?

'Helden beschermen....' is een thema dat aan het denken zet, ook al omdat je de vraag zou kunnen stellen: hoe kan ik mijn held en haar zaak 'beschermen'. Want helden kunnen ook in hun voorhoedepositie heel eenzaam zijn. Niet alle helden krijgen applaus voor wat ze doen. En als ze veel applaus krijgen, hoe houden ze dan hun roer recht? Hoe laten we helden weten dat we achter hen staan, aanmoedigend of met kritiek. Wat kunnen we voor hun zaak betekenen? Als zij

voorop loopt, kan ik haar dan volgen, ook al is het maar met een enkele stap?

Met al deze vragen gaan we op weg naar ons weekend.

Misschien heb je gelegenheid er bij stil te staan, in het programma gaan we er dan in ernstig spel, in speelse ernst mee verder.

Opgeven hoeft nog niet maar kan wel!

Bij Laura van Rossum du Chattel, 06 1587 5667, secretaris@johanneskerk.nl

Wij gaan ondertussen verder met het opzetten van het programma:

Laura, Paul, Maaïke, Karin en Nel.

MUTATIES

Dhr. A.R. van der Graaf: op 2025-09-27 uitgeschreven.

Dhr. Th. Post: denominatie op 2025-09-27 gewijzigd van Protestant naar Remonstrant.

Mevr. E.C. Klever: op 2025-10-13 ingeschreven als nieuwe vriend.

Meer informatie is te verkrijgen via jan.r.nienhuis@gmail.com en j.j.waal1964@gmail.com.

In de jaargids staat per ongeluk het vaste telefoonnummer van Rudolf Meijer. Hij gebruikt alleen nog zijn mobiele nummer; zie achterin de Johannesbrief.

VASTE ADRESSEN

KERKGEBOUW: JOHANNESKERK

Westsingel 30, 3811 BB Amersfoort (tussen Gemeentehuis en St. Jorisplein).

Per bus: halte Stadsring of Varkensmarkt.

Beheercoördinator: J. Nienhuis

Website: www.johanneskerk.nl

Beheer website: K. Meinema

DIACONIE

Contactpersonen

Mw. J. Maris

Mw. D. Spee

Penningmeester

Vacant

Rekeningnummer: NL11 INGB 0000 131451 t.n.v.

‘Diaconie van de Dorejo gemeente te Amersfoort’

PASTORAAT

PREDIKANT

Mw. Ds. H. Westerink

LEDENADMINISTRATIE

Dhr. J. Nienhuis

Johan van der Waal

SECRETARIAAT KERKENRAAD

Mw L. van Rossum du Chattel

AUTODIENST

Coördinator: dhr. R. Meijer

Graag aanmelden vóór vrijdagavond voorafgaand aan de dienst.

JEUGD- EN JONGERENWERK

Supertwien: Elise Folmer

Kinderkring: Geertrui Meinema

REDACTIE JOHANNESBRIEF

Mw. A. Rosbergen

Mw. L. van Rossum du Chattel

Mw. T. Leeuwendal

ORGANISTEN

vacant

INLEVEREN KOPIJ

Johannesmail

Johannesmail verschijnt wekelijks. Kopij donderdag vóór 12.00 uur naar: johannesmail@johanneskerk.nl

Contactpersoon: Hetty Deelstra, 06 37349504

PENNINGMEESTER

Penningmeester Stichting Johanneskerk

Dhr. Arriën Kruyt

IBAN: NL 83 TRIO 0320 8123 67 t.n.v. Stichting Johanneskerk.

KERKDIENSTEN

2 november – ds. Bernadette van Dijk, organist Frank Odding

Bernadette van Dijk is straatpastor bij de oecumenische stichting Straatpastoraat Amersfoort. Zij zoekt altijd verbinding tussen de lezingen van de dag en de wijsheid die ze op straat vindt.

Op 2 november lezen we heel bekende verhalen, Abram die wegtrekt en Zacheus die in een boom klimt. Bernadette probeert een perspectief van de straat mee te nemen om ze opnieuw te lezen.

9 november – ds. Gerdienke Ubels, organist Wim Zevering

Ds. Ubels gaat regelmatig bij ons voor. Zij was predikant van de Remonstrantse gemeente Alkmaar en werkt al ruim 30 jaar in verschillende functies in kerk en samenleving. Ook is zij werkzaam als senior adviseur in de ouderenzorg.

16 november – Ruimteviering om 10.30 uur

23 november – ds. Hannah Westerink, Gedachtenisdienst.

Laatste zondag kerkelijk jaar – Tijdens deze viering gedenken we de mensen uit onze gemeente die in het afgelopen kerkelijk jaar overleden zijn: leden en vrienden, mensen die dicht bij ons stonden. Tijdens deze kerkdienst zullen we de namen noemen van hen die gestorven zijn.

30 november – ds. Hannah Westerink, Eerste Advent

Niet alleen is het Eerste Advent, ook vieren we deze zondag de doop van Abel; zoon van Emma en Eline en broertje van Joris.

drukwerk

Aan de heer / mevrouw
